

סדר נשים | מסכת יבמות ק"ח-כתבות ג' | שבת פרשת בלק (בישראל) / פרשת חוקת (בח"ל) | ד"ר תמוז תשפ"ב (9-3 יולי 2022)
Seder Nashim | Masechet Yevamot 118-Ketubot 3 | Shabbat Parashat Balak (Israel) / Parashat Chukat (Chu"l) | 4-10 Tammuz (Jul. 3-9)

Daf 118: HOW MANY WATCHES MUST THE THIEF RETURN? דף קי"ח: כמה שעונים צריך הגנב להחזיר?

The Torah commands that a person who falters and steals an item or money from their fellow must return the stolen property to the person who the thief burglarized. This *daf* of *Gemara* deals with an interesting incident. Once, Reuven stole a watch and did not know the identity of its owner. How is it possible he did not know? Well, Reuven saw five people sitting around a table, and lying on the table was a watch that belonged to one of them. Reuven stole the watch and fled the scene.

A short time later, Reuven repented. He regretted what he had done and wanted to return the watch to its owner. He approached the group and each of them told him: "You stole the watch from me." What should be done? The Mishnah states the *tannaim* were divided about the *halachah* in this case. Rabbi Tarfon said: The thief must go to the *beit din* (court) and tell them, "I stole a watch from one of five people. I beg of you! Please take the watch and determine to whom it belongs." By doing so, the thief fulfills the *mitzvah* of returning the stolen item. However, Rabbi Akiva disagreed and maintained that because he violated an *issur* (prohibition,) the *Chachamim* imposed a fine upon the thief and required him to give a watch to each of the 5 people!

התורה הקדושה מצוה, שמי שנגזל וגזל חפץ אדם ממנו מחברו, צריך להשיב את הגזלה לנגזל. בדף זה הגמרא דנה במקרה מענין. מעשה בראובן שגנב שעון, אך אינו יודע ממי גנב אותו. איך יתכן שאינו יודע? ובכן, ראובן ראה חמשה אנשים יושבים ליד שולחן ומדברים, ועל השולחן היה מנח שעון השייך לאחד מהם. ראובן גנב את השעון וברח מהמקום.

אחרי זמן מה הוא חזר בתשובה והתחרט על מה שעשה, ורצה להחזיר את השעון לבעליו. הוא נגש לדבר אתם, וכל אחד מהם אמר לו: "ממני גנבת את השעון?" מה עושים? המשיבה אומרת שהתנאים הקדושים נחלקו מה ההלכה. רבי טרפון אמר: הגנב ילך לביית הדין, יאמר להם: גנבתי שעון מאחד מחמשת האנשים הללו, אנא! קחו את השעון, בחרו למי הוא שייך", ובכך הוא קיים את המצוה להחזיר את הגזלה. אבל רבי עקיבא חולק וסובר, שבגלל שעבר על אסור, חכמים קנסו אותו שיתן שעון לכל אחד מחמשת האנשים!

Daf 119: A POT FILLED WITH MEAT דף קי"ט: נח מצא סיר בשר

Once, Noah was walking the streets of a big city in which most of the residents were Jews. Suddenly, Noah detected a whiff of wonderful meat. Noah followed the scent and found a pot filled with meat on the ground that was cooked and well-seasoned. Noah checked carefully and saw there were no identifying marks on the meat, so it was permissible to take.

Noah took the meat, which he placed in a bag. He then asked a Jew on the street: "Tell me, please, most of the people in this city are Jewish, correct?" The man replied: "Yes, thank God." Noah said: "Good. If that's the case, I can eat the meat." The man said: "I don't know. There's a problem because in this city there is one store that belongs to non-Jews. Who knows, perhaps the meat came from that store."

מעשה בנח שהלך ברחובותיה של עיר גדולה, שרב תושביה יהודים. לפתע הריח נח ריח נפלא של בשר. נח הלך אחר הריח ומצא על הקרקע סיר בשר מבשול ומתבל היטב. נח בדק היטב וראה שאין סמנים על הבשר, כך שמתר לקחת אותו.

נטל נח את הבשר, הניחו בשקית ושאל יהודי ברחוב: אמר-נא לי, רב התושבים בעיר הזו יהודים, נכון? האיש השיב: כן, ברוך ה'. אמר נח: טוב. אם-כן, מתר לי לאכל את הבשר. אמר האיש: אינני יודע, יש בעיה, כי בעיר הזו יש חנות אחת של גוים, ומי יודע, אולי הבשר הגיע מהחנות הזו.

Noah and the man decided to go to the Rav of the city and ask him to render a ruling about the meat. What did the Rav rule? The Rav ruled that it was permissible to eat the meat, because "we follow the majority." Since a majority of the meat stores in the city sell kosher meat, we presume (suppose) that the meat Noah found was kosher.

החליטו נח והאיש ללכת אל רב העיר ולשאל אותו מה דינו של הבשר. מה פסק הרב? הרב פסק שמתר לאכל את הבשר כי "הולכים אחר הרב". מאחר שרב חניות הבשר בעיר הזו מוכרות בשר כשר, אנו חנונו מניחים (משערים) שהבשר שמצא ראובן, הוא בשר כשר.

Daf 120: THREE TYPES OF DISTINGUISHING MARKS

A person who finds a lost object that possesses distinguishing marks (*simanim*) needs to declare that they found a lost object. The goal is for the person who lost the item to come and describe the *simanim* on the item and retrieve it from the finder.

There's a story about Reuven who found a donkey wearing a saddle. Reuven advertised his finding throughout the entire city: "I found a donkey and saddle! Whoever lost them is welcome to come and tell me their *simanim*." A few hours later, Shimon arrived panting and flustered, and said: "I've got a *siman*, I've got a *siman*!" "Please," Reuven said. "Drink a glass of water and tell me the *siman*." Shimon replied: "My name is written on the strap of the saddle." Reuven checked and saw that was indeed the case, and he returned the saddle to Shimon.

Shimon was surprised. "Reuven! where's the donkey? Why didn't you return the donkey to me?" Reuven responded: "I am sorry, truly, but you did not tell me any *simanim* on the donkey." What does the law state? The *Gemara* says because people do not generally borrow saddles, it must be presumed that since the saddle belonged to Shimon, it stands to reason that the donkey, too, belonged to Shimon.

דף קכ"ב: שלשה סוגי סמנים

אדם המוצא אבדה שיש בה סמן, צריך להכריז שיש בידו אבדה, כדי שהמאבד יבא, יאמר את הסמנים שיש על החפץ וכך יוכל המוצא לתת לו אותו. מעשה בראובן שמצא חמור ועליו אָפָּף. ראובן פרסם בכל העיר: "מצאתי חמור ואָפָּף! מי שאבדם מזמן לבא ולתת סמנים".

כעבר שעות אחדות הגיע שמעון, מתנשף ומתרגש, ואמר: "יש לי סמן! יש לי סמן!" "בבקשה", אמר ראובן, "שיתה כוס מים, ואמר-נא לי מה הסמן". אמר שמעון: "על הרצועה של האָפָּף כתוב את השם שלי". בדק ראובן ומצא כי אכן כה, והחזיר לשמעון את האָפָּף.

שמעון היה מפתע, "ראובן! היכן החמור? מדוע אינך מחזיר לי אותו?". השיב ראובן: "אני מצטער, באמת, אך לא נתת סמנים על החמור". מה הדין? הגמרא אומרת, כי מאחר שבדרך כלל אנשים אינם משאילים (מלוים) אָפָּפים, יש להניח שכפי שהאָפָּף שלו, כך גם החמור שלו.

Daf 121: WATER THAT HAS NO VISIBLE END

The *Gemara* relates stories about people who sailed on a ship when, suddenly, a mighty storm raged across the sea. The ship sank and no one thought that anyone survived. However, after some time, people appeared who had been on the ship and reported they had been miraculously saved. One person recounted that he found one of the ship's beams and used it to float to shore.

Why does the *Gemara* tell these stories? Because if a person tragically drowns at sea and is not found, it is necessary to determine if his wife is permitted to marry another man — because if her husband was still alive, she would be prohibited from marrying another man. Regarding this matter, the *Gemara* states that the marital status of the wife depends upon where the man [her husband] drowned. If the man drowned in "*mayim she'ayn lahem sof*" (water with no visible end), such as in The Mediterranean Sea, it is possible he is still alive. It is possible the person drowned in one place and came up in a distant location no longer in view. However, if a person drowned in "*mayim she'yesh lahem sof*" (water with a visible end) and it is discerned that the person who drowned did not come up from the water, then the court declares the husband deceased.

דף קכ"א: "מים שאין להם סוף"

הגמרא מביאה ספורים על בני אדם שהפליגו בספינה ולפתע התחוללה סערה עזה בים והספינה טבעה. איש לא חשב שמישהו יכול להנצל, אך לאחר זמן פגשו אנשים שהיו על הספינה והם ספרו שנצלו בנס. אחד ספר, שהוא מצא קורה גדולה של הספינה, ושט עליו עד החוף. אחר ספר שהוא צף על הגב והגלים נשאו אותו אל החוף.

מדוע הגמרא מספרת ספורים כאלה? מפני שאם אדם טובע חלילה במים, ואין מוצאים אותו, צריך לדעת האם לאשתו מתר להתחתן עם איש אחר, כי אם בעלה עוד חי, אסור לה להתחתן עם אחר. על כך אומרת הגמרא שתלי היכן טבע האיש. אם ב"מים שאין להם סוף", יתכן שהוא עדין חי. "מים שאין להם סוף", הם למשל, ים גדול, שאין רואים את סופו, ויתכן שהוא טבע כן ויצא במקום רחוק שכבר אין רואים. אך אם הוא טבע ב"מים שיש להם סוף", שרואים את הסוף שלהם, ומבחינים שהוא לא עלה מן המים, אזי קובע בית-הדין שהוא מת.

Daf 122: CONCLUSION OF MASECHET YEVAMOT

דף קכ"ב: סיום מסכת יבמות

Daf 122 is the final *daf* of *Masechet Yevamot*. Halachic treatises stipulate that it is necessary to rejoice upon completing a *Masechet*. Indeed, throughout the Diaspora and Israel, it is customary to conduct a *seudah* (festive meal) in honor of the conclusion of a *Masechet*, and that is a *seudat mitzvah* (religiously commanded festive meal.) Even for those who did not have the privilege to personally complete the study of the *Masechet*, it is a *mitzvah* to celebrate together with those who studied the entire *Masechet* from beginning to end.

In *Masechet Shabbat* (Daf 119a), Abaye said that when he saw a *talmid chacham* (Torah scholar) who completed a *Masechet*, he would hold a *seudah* for the *Chachamim* in honor of the great *simcha*. The *seudat siyyum* (feast to mark the completion of a *Masechet*) is so important that if such a *seudah* is conducted during the 9 days (from *Rosh Chodesh Av* to 9 Av) it is permissible to eat meat because it is a *seudat mitzvah*!

At the conclusion of the study of a *Masechet*, the assembled say “*Hadran Alakh.*” What do these words mean? “We will return to you.” May we be privileged to return and learn this *Masechet* again, to review it, and learn it once more.

בספרי ההלכה דף קכ"ב הוא האחרון במסכת יבמות נפסק, כי צריה לשמח בסיום מסכת ואכן בכל תפוצות ישראל נוהגים לערוך סעודה לכבוד סיום מסכת, וזו סעדת גם למי שלא זכה לסיום בעצמו את המסכת, יש מצוה! מצוה לשמח יחד עם המסיימים.

במסכת שבת (דף קי"ט עמוד א') אומרת הגמרא, שאב"י אמר, שקשה הוא רואה תלמיד חכם שסיים מסכת הוא עורך סעודה לחכמים לכבוד השמחה הגדולה. כה חשובה היא סעדת סיום מסכת, עד שכאשר עורכים סעדת סיום מסכת בתשעת הימים, מתר לאכל בשר, מפני שזו סעדת מצוה!

בסיום מסכת אומרים “הדרן עלך” מה פרוש ובכן, המלים הללו? אנו מרחלים ומבקשים “הדרן עלך” - נחזור עליה. שנזכה לשוב וללמד את המסכת, לחזור עליה וללמד אותה פעם נוספת.

B'Sha'ah Tova
We complete learning Masechet Yevamot

Please join us in learning **Masechet Ketubot**

Daf 2: TRACTATE KETUBOT

מסכת כתובות: פרק א
TRACTATE KETUBOT: Ch. 1

דף ב': מסכת כתובות

Masechet “Ketubot” received its title from the word “*ketubah*” (marital contract). **What is a “ketubah”?** A “*ketubah*” is a document containing the marriage agreement between a husband and his wife. **Written** in this *shtar* (document) are the commitments a husband and wife obligate themselves to provide to one another and, therefore, the *shtar* was called “*ketubah*” (literally, “the writing”).

A majority of the “ketubah” text stipulates the details of the monetary obligation the husband takes upon himself to provide his wife in the event he divorces her. Likewise, should the husband die before his wife, the *ketubah* obligates his estate to pay a set sum of money to his widow.

מסכת “כתובות” מכנה כן מלשון “כתבה”. מהי “כתבה”? הכתבה הוא שטר שבו נכתב הסכם הנשואין בין הבעל לאשה. בשטר הזה כתובים ההתחייבות שהבעל והאשה מתחייבים זה לזה, ולכן הוא מכנה “כתבה”.

חלק עקרי ב“כתבה” קובע, שהבעל מתחייב, כי אם הוא יגרש את אשתו הוא יתן לה סכום מסוים של כסף. כמו כן הוא מתחייב, כי אם הוא ימות, חלילה, לפני האשה, היא תקבל סכום מסוים של כסף מהנכסים שלו.

Daf 3: NETILAT NESHAMAH, EXTINGUISHING A LIFE

דף ג': נטילת נשמה

In Tractate *Shabbat*, the *Mishnah* enumerates 39 *melachot* (primary categories of labor) prohibited to be done on Shabbat. One of the *melachot* is “*shochet*” (ritual slaughter), meaning, on *Shabbat* it is *assur* (prohibited) to slaughter an animal, because it is forbidden to extinguish the life of a living creature on *Shabbat*.

Therefore, it is *assur* to remove a fish from the water — although that does not constitute *shechitah* — because a fish dies when it is taken out of water, and by doing so, its life is taken. It is likewise *assur* to kill an animal in any manner. For example, it is *assur* to step on ants, because that act kills them and extinguishes their lives.

On this *daf*, it is written that it is even *assur* to remove blood from an animal, as the removal of blood is also considered a form of “*netilat neshamah*.” Blood is considered synonymous with life, because without blood, it is impossible to live. When blood is shed, some life force is eliminated along with it — and on *Shabbat* that is *assur*.

במסכת שבת מונה המשנה שלשים ותשע מלאכות שאסור לעשות בשבת. אחת המלאכות היא “שוחט”, דהיינו שבשבת אסור לשחט בעל חיים, זאת מפני שאסור לטל את הנשמה של בעל חיים בשבת.

לכן, גם אסור להוציא דג מהמים, אפילו שאין שוחטים אותו, מפני שכשמוציאים אותו מהמים הוא מת ובכך נוטלים את נשמתו. לכן, גם אסור להרג בעל חיים בכל דרך שהיא. למשל, אסור לדרוך על נמלים, מפני שבכך הורגים אותם ונוטלים את נשמתם.

בדף זה כתוב, כי אסור אפילו להוציא דם מבעל חיים, מפני שגם הוצאת דם היא “נטילת נשמה”. הדם הוא ‘נפש’, בלעדיו אי אפשר לחיות, וכשמוציאים דם, נוטלים קצת מהנפש שלו, והדבר אסור.

D'VAR TORAH: PARASHAT BALAK

דבר תורה: פרשת בלק

There is a wonderful *midrash* on the verse in *Tehillim* (Psalms) in which we praise God, “Who alone does great wonders.” The *Midrash* asks — what is the significance of God’s acting **alone**? **Indeed, it’s obvious to us that God acts without assistance.** Regarding this question, the *Midrash* explains that the word “alone” means that there are many wonders and miracles performed by God on our behalf, about which we know nothing at all. God performs these acts in secret, without anyone’s knowledge that they have been saved or from what they have been saved. A wonderful example of this phenomenon was the experience of Balaam’s curses in *Parashat Balak*. The evil Balaam repeatedly tries to curse the Israelites who sat quietly and safely in their tents. But God frustrated Balaam’s efforts and alone did wonders for His people — without Israel having any idea of the great danger that had laid ahead of them.

ישנו מדרש נהדר על הפסוק בתהלים בו אנו משבחים את הקב"ה שהוא “עושה נפלאות גדולות לבדו”. המדרש שואל- מה ההתלהבות הגדולה מכך שה' עושה לבדו? הרי ברור לנו שאין לו שם שום עוזר? על כך מסביר המדרש שהמלה “לבדו” פונתה- שהרבה נפלאות ונסים שעושה לנו הקב"ה- אנחנו כולל לא יודעים עליהם. הוא עושה אותם בהסתר, מבלי שאף אחד יודע ממה הוא נצל. דגמא נפלאה לדבר הזה היה נסיון קללותיו של בלעם בפרשתנו. בלעם הרשע מנסה פעם אחר פעם לקלל את ישראל היושבים להם בשקט ובבטחה באהליהם, אך הקב"ה מפר עצתו ועושה נפלאות לעמו לבדו- מבלי שיגיעו בכלל ישראל על הסכנה הגדולה שארבה להם.